

SODBA SODIŠČA

(drugi senat)

z dne 12. oktobra 2004

v zadevi C-87/00 (predlog za sprejem predhodne odločbe Giudice di pace di Genova): Roberto Nicoli proti Eridania SpA ⁽¹⁾

(Sladkor — Cene — Regionalizacija — Območja s primanjkljajem — Uvrstitev Italije — Tržno leto 1998/1999 — Uredbi (EGS) št. 1785/81 in (ES) št. 1361/98 — Veljavnost Uredbe št. 1361/98)

(2005/C 31/06)

(Jezik postopka: italijanščina)

V zadevi C-87/00, katere predmet je predlog za sprejem predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, naslovljen na Sodišče s sklepom Giudice di pace di Genova (Italija) z dne 28. februarja 2000, ki je prispela na Sodišče dne 7. marca 2000, v postopku Roberto Nicoli proti Eridania SpA, je Sodišče (drugi senat), v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken in N. Colneric (prorčevalka), sodniki, generalni pravobranilec: M. Poyares Maduro, sodni tajnik: L. Hewlett, glavna administratorica, dne 12. oktobra 2004 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi, kot sledi:

Pri obravnavi postavljenih vprašanj ni bil ugotovljen noben element, ki bi vplival na veljavnost Uredbe Sveta (ES) št. 1361/98 z dne 26. junija 1998 o določitvi, za tržno leto 1998/1999, izpeljanih intervencijskih cen za beli sladkor, intervencijskih cen za surovi sladkor, minimalnih cen za sladkorno peso A in za sladkorno peso B ter zneska nadomestila stroškov skladiščenja.

⁽¹⁾ UL C 149, 27.5.2000.

SODBA SODIŠČA

(šesti senat)

z dne 9. decembra 2004

v zadevi C-219/03: Komisija Evropskih skupnosti proti Kraljevini Španiji ⁽¹⁾

(Neizpolnitev obveznosti države — Obdavčitev povečane vrednosti)

(2005/C 31/07)

(Jezik postopka: španščina)

V zadevi C-219/03, katere predmet je tožba zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES z dne 19. maja 2003,

Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: M. Diaz-Llanos La Roche in L. Escobar Guerrero) proti Kraljevini Španiji (zastopnica: L. Fraguas Gadea), je Sodišče (šesti senat) v sestavi A. Borg Barthet, predsednik senata, J.-P. Puissochet (poročevalec) in S. von Bahr sodnika, generalna pravobranilka: J. Kokott, sodni tajnik: R. Grass, dne 9. decembra 2004 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi:

1. Kraljevina Španija, s tem da je ohranila davčno ureditev, ki je za delnice, kotirane na trgih, ki niso španski, manj ugodna kot za delnice, kotirane na španskih trgih glede obdavčevanja povečane vrednosti, pridobljene po 1. januarju 1997 iz prenosa delnic, pridobljenih pred 31. decembrom 1994, ni izpolnila obveznosti iz člena 49 ES in 56 ES, niti iz člena 36 in 40 iz Sporazuma o evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992.

2. Kraljevini Španiji se naloži plačilo stroškov.

⁽¹⁾ UL C 184, 2.8.2003.

SODBA SODIŠČA

(šesti senat)

z dne 9. decembra 2004

v zadevi C-56/04: Komisija Evropskih skupnosti proti Republiki Finski ⁽¹⁾

(Neizpolnitev obveznosti države — Direktiva 2001/29/ES — Usklajevanje določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi — Neizvršitev prenosa v predpisanem roku)

(2005/C 31/08)

(Jezik postopka: finščina)

V zadevi C-56/04, Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: K. Banks in M. Huttunen) proti Republiki Finski (zastopnica: A. Guimaraes-Purokoski), zaradi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES, vložene dne 10. februarja 2004, je Sodišče (šesti senat) v sestavi A. Borg Barthet, predsednik senata, J.-P. Puissochet in J. Malenovský (poročevalec), sodnika, generalni pravobranilec: A. Tizzano, sodni tajnik: R. Grass, dne 9. decembra 2004 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi:

1. S tem, da ni sprejela zakonov in drugih predpisov, potrebnih za usklajitev z Direktivo 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi, Republika Finska ni izpolnila obveznosti iz te direktive.

2. Republiki Finski se naloži plačilo stroškov.

(¹) UL C 85, 3.4.2004.

SODBA SODIŠČA

(šesti senat)

z dne 9. decembra 2004

v zadevi **C-333/04: Komisija Evropskih skupnosti proti Velikemu vojvodstvu Luksemburg** (¹)

(Neizpolnitev obveznosti države — Direktiva 1999/92/ES — Varstvo delavcev — Izpostavljanje ogrožanju zaradi eksplozivnega ozračja — Neizvršitev prenosa)

(2005/C 31/09)

(Jezik postopka: francoščina)

V zadevi C-333/04, zaradi ničnostne tožbe na podlagi člena 226 ES, ki jo je dne 2. avgusta 2004 vložila Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: D. Martin in H. Kreppel) proti Velikemu vojvodstvu Luksemburg (zastopnik: S. Schreiner) je Sodišče (šesti senat) v sestavi A. Borg Barthet (poročevalec), predsednik senata, J. Malenovský in U. Löhmus, sodnika, generalni pravobranilec: L. A. Geelhoed, sodni tajnik: R. Grass, dne 9. decembra 2004 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi:

1. Veliko vojvodstvo Luksemburg s tem, da ni sprejelo zakonov in drugih predpisov, potrebnih za usklajitev z Direktivo 1999/92/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 1999 o minimalnih zahtevah za izboljšanje varnosti in varstva zdravja delavcev, ki so lahko ogroženi zaradi eksplozivnega ozračja (petnajsta posebna direktiva v smislu člena 16(1) Direktive 89/391/EGS) ni izpolnilo obveznosti iz te direktive.

2. Velikemu vojvodstvu Luksemburg se naloži plačilo stroškov.

(¹) UL C 228, 11.9.2004.

Predlog za sprejem predhodne odločbe na podlagi sklepa Corte Suprema di Cassazione (Italija) z dne 11. junija 2004 v zadevi Honyvem Informazioni Commerciali srl proti Mariella De Zotti

(Zadeva C-465/04)

(2005/C 31/10)

(Jezik postopka: italijanščina)

Corte Suprema di Cassazione je s sklepom z dne 11. junija 2004 v zadevi Honyvem Informazioni Commerciali srl proti Mariella De Zotti, ki ga je sodno tajništvo prejelo dne 3. novembra 2004, Sodišču Evropskih skupnosti predložil predlog za sprejem predhodne odločbe o naslednjih vprašanjih:

„Ali je treba glede na besedilo in namen člena 17 Direktive Sveta 86/653/EGS (¹) z dne 18. decembra 1986 in, kjer je to potrebno, v njem predvidenih merilih za izračun nadomestila, njen člen 19 razlagati tako, da lahko nacionalna zakonodaja za prenos direktive dopušča, da kolektivna pogodba (ali tarifni dogovor), ki zavezuje stranke določenih pogodbenih razmerij, namesto nadomestila, ki pripada zastopniku ob izpolnjevanju pogojev iz člena 17(2), in ki ga je treba izplačati na podlagi meril iz direktive, določa nadomestilo, ki prvič, pripada zastopniku brez upoštevanja pogojev iz dveh alinej odstavka 2 (a) (in glede dela nadomestila ne glede na razlog za razvezo pogodbenega razmerja) ter drugič, se ne izračuna v skladu z merili, navedenimi v direktivi (in, kjer je to potrebno, na najvišji znesek, ki ga določa), temveč v skladu z merili, določenimi v kolektivni pogodbi? Nadomestilo torej, ki je (brez vsakršnega specifičnega sklicevanja na povečanje prometa, ki ga je zastopnik priskrbel) določeno na podlagi vnaprej določenih odstotkov od plačil, ki jih je zastopnik prejel v času pogodbenega razmerja, s posledico, da bo, tudi kadar so pogoji za nadomestilo iz direktive v celoti izpolnjeni ali preseženi, znesek izplačanega nadomestila velikokrat manjši (včasih precej manjši) kot najvišji znesek, ki je določen v direktivi, v vsakem primeru pa manjši kot znesek, ki bi ga lahko določil sodnik v konkretnem primeru, če ne bi bil dolžan upoštevati parametrov, določenih v kolektivni pogodbi, temveč načela in merila iz direktive.

Ali je treba izračun nadomestila opraviti analitično, z oceno kasnejših provizij, ki bi jih lahko zastopnik predvidoma prejel v letih po razvezi pogodbenega razmerja v zvezi z novo pridobljenimi strankami oziroma glede na doseženo bistveno razširitev obsega poslovanja z obstoječimi strankami, in šele nato eventualno znesek prilagoditi, ob upoštevanju načela pravičnosti in v direktivi predvidenega najvišjega zneska? Ali so dopustne tudi druge metode izračuna, še posebej sintetične metode, ki kot izhodišče izračuna upoštevajo najvišje zgornje zneske, določene v direktivi, in širše upoštevajo načelo pravičnosti?